

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518010134
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3518010134.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Jozefa Janíka na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. apríla 2024 prejednal odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D., E. XXX/X, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (teraz Okresného súdu Trenčín) sp. zn. 2T/40/2018 (teraz sp. zn. NM-2T/40/2018) zo dňa 17.05.2023 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. b), e), ods. 3 Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný A. B.

uznáva za vinného, že

dňa 05.10.2015 ráno, v čase po 08:00 hod., v obci D., F. G. H. D. XXX, v rekonštruovanej miestnosti patriacej k penziónu Palatín, fyzicky napadol poškodeného I. A., a to tým spôsobom, že potom, čo sa obžalovaný a poškodený spoločne presunuli do rekonštruovanej miestnosti v penzióne Palatín, obžalovaný poškodeného opakovane udrel rukami zovretými v päst' do oblasti tváre, a to do lícných častí tváre, do brady a tiež do nosa, následkom čoho poškodený I. A. viackrát spadol na zem, čím mu obžalovaný spôsobil pomliaždenie hlavy a tváre, zlomeninu nosových kostí s posunom, dvojité zlomeninu sánky s posunom úlomkov, ktorá bola riešená operačne, čím bol poškodený I. A. v dôsledku spôsobených zranení obmedzený na bežnom spôsobe života po dobu nad 6 týždňov a obmedzenie spočívalo v prijíme a spracovaní potravy v dutine ústnej, bol potrebný príjem tekutej, resp. riedkej kašovitej stravy, obmedzenie v obvyklom spôsobe života v oblasti komunikácie, bola sťažaná komunikácia a artikulácia a tiež došlo k sťažnému dýchaniu cez nosové dýchacie cesty, pričom uvedené obmedzenia po celú dobu závažne ovplyvňovali obvyklý spôsob života poškodeného,

teda

inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví,

čím spáchal

zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona sa výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a obžalovanému sa zároveň ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona sa ustanovuje skúšobná doba v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodenému I. A. v skúšobnej dobe škodu vo výške 8.665,80 eur pozostávajúcu z bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku je obžalovaný povinný nahradiť poškodenému I. A., nar. XX.XX.XXXX, miesto narodenia Žary, Poľská republika, občan Poľskej republiky, trvale bytom XX-XXX E., J. X H. X, K. L., adresa na doručovanie XXX XX M., N. K. X/XX, K. L., škodu vo výške 8.665,80 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku sa poškodený I. A., nar. XX.XX.XXXX, miesto narodenia Žary, Poľská republika, občan Poľskej republiky, trvale bytom XX-XXX E., J. X H. X, K. L., adresa na doručovanie XXX XX M., N. K. X/XX, K. L., so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (teraz Okresného súdu Trenčín) sp. zn. 2T/40/2018 (teraz sp. zn. NM-2T/40/2018) zo dňa 17.05.2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., pretože

dňa 05.10.2015 ráno, v čase po 08:00 hod., v obci D., F. G. H. D. XXX, v rekonštruovanej miestnosti patriacej k penziónu Palatín, fyzicky napadol poškodeného I. A., a to tým spôsobom, že potom, čo sa obžalovaný a poškodený spoločne presunuli do rekonštruovanej miestnosti v penzióne Palatín, obžalovaný poškodeného opakovane udrel rukami zovretými v päst' do oblasti tváre, a to do lícných častí tváre, do brady a tiež do nosa, následkom čoho poškodený I. A. viackrát spadol na zem, čím mu obžalovaný spôsobil pomliaždenie hlavy a tváre, zlomeninu nosových kostí s posunom, dvojité zlomeninu sánky s posunom úlomkov, ktorá bola riešená operačne a u poškodeného I. A. tiež došlo k čiastočnému poškodeniu tretej vetvy trojklaného nervu na pravej strane a tvárového nervu na ľavej strane, čím bol poškodený I. A. v dôsledku spôsobených zranení obmedzený na bežnom spôsobe života po dobu nad 6 týždňov až do 10 týždňov a obmedzenie spočívalo v príjme a spracovaní potravy v dutine ústnej, bol potrebný príjem tekutej, resp. riedkej kašovitej stravy, obmedzenie v obvyklom spôsobe života v oblasti komunikácie, bola sťažená komunikácia a artikulácia a tiež došlo k sťaženému dýchaniu cez nosové dýchacie cesty, pričom uvedené obmedzenia po celú dobu závažne ovplyvňovali obvyklý spôsob života poškodeného.

Bol za to odsúdený nasledovne (citácie):

Podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona sa výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a obžalovanému sa zároveň ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona sa ustanovuje skúšobná doba v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodenému I. A. v skúšobnej dobe škodu vo výške 14757,60 eur pozostávajúcu z bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku je obžalovaný povinný nahradiť poškodenému I. A., nar. XX.XX.XXXX, miesto narodenia Žary, Poľská republika, občan Poľskej republiky, trvale bytom XX-XXX E., J. X H. X, K. L., adresa na doručovanie XXX XX M., N. K. X/XX, K. L., škodu vo výške 14757,60 eur.

Tento rozsudok ale nenadobudol právoplatnosť, pretože voči nemu podal v zákonnej lehote obžalovaný odvolanie, zahlásiac ho do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku čo do všetkých jeho výrokov.

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol, že napadnutému rozsudku vytyka nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení a nesprávne právne posúdenie skutku. Namietal, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými pre rozhodnutie významnými okolnosťami a že nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy. Nesúhlasil s tvrdením súdu prvého stupňa, že by z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní bolo možné jednoznačne a bez pochybí vyvodiť záver o tom, že by skutok popísaný v obžalobe bol trestným činom a že by ho spáchal. Ďalej namietal to, že by sa skutok stal tak, ako je popísaný v napadnutom rozsudku. Výrok o vine vychádza výlučne z výpovede poškodeného a nie je podporený žiadnym iným dôkazom. Boli prezentované dve rôzne verzie skutku o tom, kto bol iniciátorom konfliktu, kto koho napadol a kto sa bránil, a ako vznikli zranenia poškodeného. Verzia prezentovaná poškodeným bola priamo vyvrátená jediným očitým svedkom H. O., ako aj analýzou kamerového záznamu. Dôveryhodnosť poškodeného je navyše naštartená nielen objektívnymi okolnosťami, ale aj jeho subjektívnym postojom k nemu, ktorý je podmienený hnevom a finančným prospechom, ktorý sa snaží získať v trestnom konaní ako svoju škodu. V konaní navyše nebol zabezpečený rozhodujúci dôkaz – kamerové záznamy z penziónu Palatín, ktoré boli síce políciou k dispozícii, ale neboli zabezpečené. Skutok nebol políciou zadokumentovaný so zabezpečením vecných, biologických, daktyloskopických, resp. trasologických stôp, prípadne aj iných svedkov, čo výrazne sťažilo nielen rozhodovanie súdu, ale aj jeho obhajobu. Pokiaľ ide o svedka O., súd prvého stupňa pri vyhodnotení jeho výpovede ako nevierohodnej vôbec nezohľadnil fakt, že tento svedok vypovedal na hlavnom pojednávaní s odstupom 6-7 rokov a nie všetky si musel dopodrobna pamätať. Poukázal ďalej na to, že vo veci boli vypracované až tri znalecké posudky na zranenia poškodeného (H. K., H. A. a znaleckej organizácie LEGE ARTIS), ale súd prvého stupňa napokon vzal do úvahy ako jediný správny a pravdivý kontrolný znalecký posudok znaleckej organizácie, hoci s jeho závermi nesúhlasí. V tejto súvislosti namietal najmä to, že súd prvého stupňa sa priklonil k záveru, že poškodenie nervov u poškodeného vzniklo v dôsledku operácie či pooperačných komplikácií, ale na druhej strane v plnom rozsahu prebral bodové ohodnotenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia aj za tieto „neuznané“ položky. Ďalej poukazoval na analýzu kamerového záznamu, ktorá podľa neho vyvracia verziu poškodeného a naopak potvrdzuje jeho obranu. Ďalej mal výhrady aj k právnej kvalifikácii skutku ako zločinu ťažkého ublíženia na zdraví, ktorá podľa neho neobstoje a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že spôsobené zranenia poškodeného sú ľahkého charakteru a doba ich liečby a PN je z medicínskeho hľadiska 4-6 týždňov. Zároveň považoval za neopodstatnený a nedôvodný záver znaleckej organizácie LEGE ARTIS, že liečba komplikácií (spôsobených dokonca nesprávnym zdravotníckym ošetrovaním, resp. liečbou) by sa mala rátať do celkovej doby liečby poškodeného, nakoľko absentuje príčinná súvislosť. Uviedol, že i keď napadnutý rozsudok vychádza z premisy, že obmedzenie na bežnom spôsobe života poškodeného trvalo viac ako 42 dní, teda 6 týždňov, čo vyplýva z výpovedí znalcov MUDr. K. a MUDr. A., musí ísť o obmedzenie závažné a počas viac ako 42 dní, čo preukázané nebolo. Prítom nie každé obmedzenie na obvyklom spôsobe života je aj závažné. Napokon nebolo ani preukázané, že by konal od počiatku v úmysle poškodenému spôsobiť ťažké ublíženie na zdraví. Obžalobný skutok preto nenapĺňa všetky znaky zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. Nebol tiež preukázaný ani údajný motív činu (pomsta za predchádzajúci večer), pričom tento bol naopak poškodeným uvádzaný nepravdivo a účelovo. Nakoniec tento údajný motív bol vyvrátený aj správami na neho, ktoré preukazujú jeho nekonfliktnú a kľudnú povahu a rovnako aj slušnosť v jednaní so zákazníkmi. Má preto za to, že jeho verzia je pravdepodobnejšia a je pravdivá, teda že z jeho strany išlo o sebaobranu voči útoku poškodeného. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadrila prokurátorka. Odvolacie námietky obžalovaného považovala za neopodstatnené s tým, že s obranou obžalovaného a s dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní sa súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku nielen zaoberal, ale sa s nimi dostatočne vysporiadal. Súd prvého stupňa veľmi podrobne vysvetlil, prečo považuje vinu obžalovaného zo spáchania trestnej činnosti za preukázanú aj napriek prezentovaným námietkam obhajoby. Skutkové

zistenia súdu prvého stupňa majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a jeho skutkové závery nevykazujú žiadne také vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. Navrhla preto, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietol ako nedôvodné.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril aj poškodený. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietol ako nedôvodné.

Verejné zasadnutie bolo vykonané odvolacím súdom v neprítomnosti obžalovaného, avšak pri splnení zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 293 ods. 5 Tr. por., keď obžalovaný navyše výslovne písomne požiadal odvolací súd, aby verejné zasadnutie vykonal v jeho neprítomnosti.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní v rámci konečného návrhu:

- prítomný prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný vo všetkých jeho výrokoch, a preto navrhuje odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné,
- obhajca obžalovaného sa pridržiaval konečného návrhu uvedeného v písomných dôvodoch odvolania.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné vo vzťahu k výrokom o treste a o náhrade škody, a to aj z iných ako ním uvádzaných dôvodov.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytkaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

*** K výroku o vine ***

V rámci svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok je vo výroku o vine v zásade správny a zákonný (s jednou výnimkou – viď k tomu nižšie), pretože vykonané dôkazy sú vo vzájomnej zhode a svedčia o vine obžalovaného aj bez tých najmenších pochybností, a to na skutkovom základe odvolacím súdom mierne pozmenenom (ako to vyplýva z výroku o vine tohto rozsudku odvolacieho súdu) oproti podanej obžalobe, ale aj napadnutému rozsudku, avšak pri plnom zachovaní totožnosti skutku.

Podľa názoru odvolacieho súdu vykonal súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy (teda pre svoje rozhodnutie dostatočné dokazovanie), ktoré následne vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, kto ich obstaral (§ 2 ods. 12 Tr. por.). Svoje rozhodnutie logicky, presvedčivo, ale aj vyčerpávajúco odôvodnil, pričom dal dostatočné odpovede na všetky podstatné námietky obžalovaného (na stranách 16 až 23 napadnutého rozsudku), ktoré tento predniesol už na súde prvého stupňa a v podstatnej miere ich zopakoval v písomných dôvodoch odvolania. Odvolací súd považuje závery súdu prvého stupňa za správne – teda okrem už spomenutej výnimky, a v tomto rozsahu preto na ne poukazuje.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie o vine odôvodnil tak, že nebolo sporné, že stíhanému konaniu predchádzal konflikt medzi obžalovaným a poškodeným, ktorý sa stal v nočných hodinách (asi pred polnocou) zo dňa 04.10.2015 na deň 05.10.2015, pričom aj záver tohto konfliktu popisovali obaja rozdielne, keďže obžalovaný uvádzal, že poškodený mu pri vyprevádzaní tretieho Poliaka z bytovne nadával, drcal do neho a potom si dal dole nohavice a ukázal mu penis, a poškodený uvádzal, že sa bude sťažovať, že zasahoval do ich súkromia, na čo sa obžalovaný obrátil a povedal mu, že si to s ním vybaví. Z vykonaného dokazovania vyplynulo aj to, že pri tomto skoršom konflikte medzi obžalovaným a poškodeným neboli poškodenému spôsobené žiadne zranenia a poškodený nemal žiadne zranenia ani ráno dňa 05.10.2015, keď sa nachádzal vo vestibule (teda pred fyzickým útokom obžalovaného).

Aj podľa názoru odvolacieho súdu však tento predchádzajúci konflikt bol motívom konania obžalovaného („vybavenie si účtov“ s poškodeným), pre ktoré bola na neho podaná obžaloba. Naopak aj podľa názoru

odvolacieho súdu poškodený žiaden motív obžalovaného krivo obviniť alebo krivo vypovedať nemal, resp. tento nebol v konaní ani preukázaný. Len skutočnosť, že poškodený sa dožaduje v tomto trestnom konaní od obžalovaného náhrady škody, ktoré procesné právo ako poškodenému mu je priznané, nemôže sama osebe svedčiť pre možný motív jeho krivého obvinenia či krivej výpovede. O to viac to platí v prípade, ak o vine obžalovaného nasvedčovali aj iné vykonané dôkazy, o vierohodnosti ktorých nemal ani odvolací súd žiadne podstatné pochybnosti. Odvolací súd teda nemohol prisvedčiť odvolacej námietke obžalovaného, že výrok o vine uvedený v napadnutom rozsudku vychádza výlučne z výpovede poškodeného a nie je podporený žiadnym iným vykonaným dôkazom.

Aj odvolací súd je ďalej presvedčený o tom, že obžalovaný sa na fyzické napadnutie poškodeného „premyslene“ pripravoval, keď predtým sám „vylákal“ poškodeného na miesto mimo kamier. Obžalovaný konkrétne pred fyzickým útokom na poškodeného bez slova zobral notebook poškodeného a odišiel s ním mimo kamier, vraj preto, aby nebol vo vestibule hluk, pretože poškodený mal byť agresívny a „vyskočiť na neho“. Analýza kamerového záznamu ale nič také nepotvrdila.

Rovnako správne súd prvého stupňa dospel aj k záveru, že viacpočetné rozpory medzi obžalovaným a svedkom H. O., ako aj vzájomné rozpory medzi výpoveďami svedka H. O., a napokon tiež rozpory medzi výpoveďami obžalovaného a svedka H. O. s fotodokumentáciou z miesta činu fakticky spôsobujú, že svedka H. O. nie je možné považovať za svedka vierohodného, a v konečnom dôsledku potom verziu prezentovanú obžalovaným o priebehu vzniku zranení poškodeného a tomu, čo ich vzniku predchádzalo, vyvracajú.

Naopak v prípade dôkazov podporujúcich verziu poškodeného nezistil ani odvolací súd žiadne podstatné rozpory, keď najmä na výpoveď poškodeného dostatočne nadväzujú aj znalecké závery týkajúce sa zranení, ktoré dňa 05.10.2015 utrpel. Znalci zhodne uviedli, že zranenia poškodeného mohli vzniknúť tak, ako o tom poškodený vypovedal.

Aj odvolací súd poukazuje na to, že žiaden znalec nekonštatoval u poškodeného také zranenia, ktoré by mohli byť spôsobené pádom na záhlavie, ani odreniny na tvári poškodeného v dôsledku pádu na múrik, hranolý alebo drevo, čím je taktiež vyvrátená verzia prezentovaná obžalovaným, ako aj výpoveď svedka H. O..

K tomu odvolací súd navyše dodáva, že je veľmi pravdepodobné, že poškodený bol po fyzickom útoku obžalovaného zrejme v šoku, ako to sám uvádzal, a preto mohol nie úplne presne vypovedať ohľadom času trvania útoku, ktorý inak nekorešponduje úplne presne s analýzou kamerového záznamu. Avšak je potrebné opäť zopakovať, že vykonané dôkazy sa musia hodnotiť nielen jednotlivo, ale aj v ich súhrne tak, ako to urobil aj súd prvého stupňa.

Odvolací súd považuje ďalej za dostatočne preukázané, že v dôsledku fyzického útoku obžalovaného utrpel poškodený zranenia, ktoré si vyžiadali dobu liečenia nad 6 týždňov, pričom zo záverov znaleckého posudku znaleckej organizácie LEGE ARTIS vyplynulo aj to, že len zlomenina sánky s posunom (riešená operačne) predstavuje zranenie s takto dlhou dobou liečby aj v prípade, že počas liečby nedôjde ku vzniku žiadnych komplikácií. Pritom zlomenina sánky bola spôsobená poškodenému fyzickým útokom zo strany obžalovaného.

V zhode s názorom súdu prvého stupňa odvolací súd ďalej považuje za dostatočne preukázané aj to, že počas liečby bol poškodený závažne ovplyvňovaný v obvyklom spôsobe života, ako napr. v príjme a spracovaní potravy v dutine ústnej (bol potrebný príjem tekutej, resp. riedkej kašovitej stravy) a v oblasti komunikácie (mal sťaženú komunikáciu a artikuláciu a došlo k sťaženému dýchaniu cez nosové dýchacie cesty). Napokon skutočnosť, že takéto obmedzenia závažne ovplyvňovali obvyklý spôsob jeho života po celú dobu liečby jeho zranení, vyplývala aj z tohto, že tieto obmedzenia odznievali po uplynutí doby 10 týždňov postupne a ani v čase vypracovania kontrolného znaleckého posudku (k 22.12.2020) ešte neodznegli všetky a úplne. Navyše posúdenie takejto otázky (závažnosti) je otázkou právnou, teda jej zodpovedanie prináleží výlučne konajúcemu súdu (konajúcim súdom).

Všetky usvedčujúce dôkazy vytvárali dostatočnú logickú reťaz dôkazov svedčiacich o vine obžalovaného (pre skutok uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku odvolacieho súdu) bez tých najmenších pochybností. Tieto dôkazy napokon dostatočne vyvracali obranu obžalovaného, ktorú v trestnom konaní

prezentoval, a preto odvolací súd nemohol prisvedčiť prakticky žiadnej z jeho odvolacích námietok (teda okrem spomenutej výnimky – vid' k tomu nižšie). Takéto závery odvolacieho súdu vôbec nevylučujú ani oboznámené pozitívne správy na obžalovaného.

Vyššie uvedené skutočnosti sú len tie najdôležitejšie, ktoré považoval odvolací súd za potrebné uviesť vzhľadom na odvolaciu argumentáciu obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým a právnym záverom súdu prvého stupňa, pričom s podrobnejším odôvodnením v tomto smere odkazuje na písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd totiž poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a súdu druhého stupňa tvoria jednotu.

Pokiaľ ide o spomenutú výnimku, pre ktorú odvolací súd nepovažoval výrok o vine uvedený v napadnutom rozsudku za celkom správny, tá sa týkala toho, že súd prvého stupňa do neho nesprávne „zahrnul“ to, že obžalovaný má byť vinný aj za to, že u poškodeného I. A. tiež došlo k čiastočnému poškodeniu tretej vetvy trojklaného nervu na pravej strane a tvárového nervu na ľavej strane (ide o presnú formuláciu z výroku o vine).

Vykonané dokazovanie, najmä znalecké, totiž jednoznačne nepreukázalo, že takéto zranenie poškodeného vzniklo len v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného (pre ktoré bol súdom prvého stupňa uznaným vinným). Z vykonaného dokazovania naopak vyplynula aj možnosť, že vzniklo počas operácie alebo pri pooperačnej komplikácii. Odvolací súd sa preto stotožnil s odvolacou námietkou obžalovaného, že neexistuje príčinná súvislosť medzi týmto následkom a konaním obžalovaného, resp. existuje dôvodná pochybnosť o príčinnej súvislosti, čo pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo muselo nutne viesť k rozhodnutiu v prospech obžalovaného.

Preto mal odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa za jednoznačne preukázané „len“ to, že obžalovaný inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, čím spáchal zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., avšak na mierne pozmenenom skutkovom základe oproti podanej obžalobe, ale aj napadnutému rozsudku (jeho výroku o vine), avšak pri plnom zachovaní totožnosti skutku, konkrétne tak, že obžalovaný dňa 05.10.2015 ráno, v čase po 08:00 hod., v obci D., F. G. H. D. XXX, v rekonštruovanej miestnosti patriacej k penziónu Palatín, fyzicky napadol poškodeného I. A., a to tým spôsobom, že potom, čo sa obžalovaný a poškodený spoločne presunuli do rekonštruovanej miestnosti v penzióne Palatín, obžalovaný poškodeného opakovane udrél rukami zovretými v päst' do oblasti tváre, a to do lícných častí tváre, do brady a tiež do nosa, následkom čoho poškodený I. A. viackrát spadol na zem, čím mu obžalovaný spôsobil pomliaždenie hlavy a tváre, zlomeninu nosových kostí s posunom, dvojitú zlomeninu sánky s posunom úlomkov, ktorá bola riešená operačne, čím bol poškodený I. A. v dôsledku spôsobených zranení obmedzený na bežnom spôsobe života po dobu nad 6 týždňov a obmedzenie spočívalo v príjme a spracovaní potravy v dutine ústnej, bol potrebný príjem tekutej, resp. riedkej kašovitej stravy, obmedzenie v obvyklom spôsobe života v oblasti komunikácie, bola sťažaná komunikácia a artikulácia a tiež došlo k sťažnému dýchaniu cez nosové dýchacie cesty, pričom uvedené obmedzenia po celú dobu závažne ovplyvňovali obvyklý spôsob života poškodeného, pričom tohto konania sa obžalovaný dopustil minimálne v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b) Tr. zák., s ktorým záverom súdu prvého stupňa sa odvolací súd plne stotožnil.

*** K výroku o treste ***

Preskúmaním výroku o treste odvolací súd zistil, že súdom prvého stupňa uložený trest obžalovanému je neprimerane prísny.

V prvom rade odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa obžalovanému uložil tento trest ako mimoriadne znížený pod dolnú hranicu trestnej sadzby (ktorá bola vo výmere 4 roky) podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., s ktorým jeho rozhodnutím sa zjavne stotožnil aj prokurátor, keďže odvolanie voči napadnutému rozsudku v neprospech obžalovaného v zákonnej lehote nepodal.

Pretože v čase rozhodovania odvolacieho súdu uplynula doba už viac ako 8,5 roka od spáchania skutku, na čom nenesie vinu obžalovaný, a obžalovaný pred spáchaním skutku a po jeho spáchaní až doposiaľ inak viedol, resp. vedie riadny život, dospel odvolací súd k záveru, že obžalovanému je potrebné ešte zmierniť uložený trest v podobe „skrátenia“ skúšobnej doby na 3 roky (teda o 1 rok menej oproti napadnutému rozsudku).

Zároveň aj odvolací súd dospel k záveru, že ako potrebné sa javilo uloženie povinnosti obžalovanému nahradiť poškodenému v tejto skúšobnej dobe spôsobenú škodu pozostávajúcu z bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktorú povinnosť ale odvolací súd musel „modifikovať“ čo do výšky spôsobenej škody, keď ju mal na rozdiel od súdu prvého stupňa preukázanú len vo výške 8.665,80 eur, vzhľadom aj na výrok o náhrade škody podľa § 287 ods. 1 Tr. por. (viď k tomu nižšie).

Takto uložený trest – uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku odvolacieho súdu považoval odvolací súd už za primeraný a zákonný, zodpovedajúci závažnosti obžalovaným spáchanej trestnej činnosti a aj jednej súdom prvého stupňa správne priznanej poľahčujúcej okolnosti, a tým pádom aj za spravodlivý a súladný i z pohľadu naplnenia jeho účelu tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zák. Odvolací súd nedospel k presvedčeniu, že v prípade obžalovaného by svoj účel splnil iný druh trestu, najmä pre postoj obžalovaného k tejto trestnej veci, ktorý bol v celom trestnom konaní nemenný, ako aj závažnosť ním spáchaného trestného činu.

*** K výrokom o náhrade škody ***

Pretože odvolací súd mierne pozmenil skutkový základ oproti podanej obžalobe, ale aj napadnutému rozsudku (jeho výroku o vine), takúto zmenu (vypustením zranení týkajúcich sa poškodenia dvoch nervov u poškodeného) bolo potom nevyhnutne potrebné „odzrkadliť“ aj v rámci rozhodovania o riadne a včas uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škodu.

Na podklade vyčíslenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v znaleckom posudku znaleckej organizácie LEGE ARTIS dospel odvolací súd k záveru, že pre zranenia spôsobené poškodenému konaním obžalovaného mu v prípade bolestného „patrí“ 205 bodov a v prípade sťaženia spoločenského uplatnenia mu naopak „patrí“ 300 bodov, teda spolu 505 bodov, čo pri výpočte 505 bodov x 17,16 eur za 1 bod dáva celkovú sumu 8.665,80 eur.

Preto odvolací súd rozhodol tak, že podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému škodu „len“ vo výške 8.665,80 eur a súčasne poškodeného so zvyškom jeho uplatneného nároku na náhradu škody podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal na civilný proces.

***

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), e), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a pri splnení zákonných podmienok uvedených v § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol vo veci sám týmto rozsudkom tak, ako je to uvedené v jeho výrokovvej časti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.